

фінансових дій щодо відмивання грошей)[4].

Підводячи підсумок, на нашу думку, слід зазначити, що протидія легалізації доходів, одержаних злочинним шляхом, є одним із складових пріоритетного напрямку України щодо протидії корупції та пов'язаних із корупцією проявів у векторі європейської інтеграції, основною вимогою є наявність сучасної законодавчої доктрини у всіх сферах діяльності суспільства із можливістю забезпечення її функціонування на практиці.

Список використаних джерел:

1. Кашпур Л.М. Протидія легалізації доходів, одержаних злочинним шляхом/ наукова стаття: Інвестиції: практика та досвід № 3/2018 – с.103-106
2. Конвенція Організації Об'єднаних Націй про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин від 20.12.1988 року, ратифіковано ВРУ 25.04.1991 року URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_096#Text (дата звернення 23.11.2021)
3. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 року URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення 23.11.2021)
4. Закон України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та розповсюдження зброї масового знищення» від 06.12.2019 року URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/361-20#Text> (дата звернення 23.11.2021)

Гога І.Р.

курсантка IV курсу факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Телійчук В.Г.

доцент кафедри оперативно-розшукової діяльності факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник, доцент

ЩОДО ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ НЕГЛАСНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА

Аналіз сучасного законодавства України дозволяє однозначно стверджувати, що основним положенням, центральною ланкою в системі інституту таємної співпраці є ст. 275 КПК України. Такий висновок може здатися безпідставним, оскільки в Україні (та інших пострадянських країнах) негласна співпраця традиційно вважається інструментом оперативно-розшукового, а не кримінального провадження. Це належить до компетенції оперативних підрозділів, а не до повноважень органів досудового

розслідування. Його практична реалізація ґрунтується на нормах Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» та положеннях підзаконних нормативно-правових актів, що регулюють діяльність [1].

Проте саме до ст. 275 КПК України наставляє п. 14 ч. 1 ст. Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність». Цим пунктом встановлено право оперативних підрозділів використовувати конфіденційне співробітництво відповідно до положень статті 275 КПК України. Так, у ч. 1 ст. 275 КПК України передбачено, що під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій слідчий має право використовувати відомості, отримані в результаті конфіденційної співпраці з іншими особами, або залучати цих осіб до проведення негласних слідчих (розшукових) дій у випадках, передбачених ст. цього Кодексу. Частина 2 цієї статті забороняє залучати адвокатів, нотаріусів, медичних працівників, священнослужителів, журналістів до конфіденційної співпраці під час проведення негласних слідчих дій, якщо така співпраця пов'язана з розголошенням конфіденційної професійної інформації [1], [2].

Щодо змісту цих норм, перш за все, слід підкреслити, що КПК України не дає визначення конфіденційної співпраці ні в статті 275 «Конфіденційне співробітництво», ні в статті 3, яка визначає основні положення Кодексу. Також КПК не визначає повноважень слідчого щодо встановлення конфіденційної співпраці з особами та її організацією.

Водночас слід зазначити, що КПК України не встановлює повноважень органів досудового розслідування щодо наявності негласних працівників та правового механізму користування їх послугами. Це створює ситуацію, коли слідчий не може використовувати конфіденційну співпрацю у кримінальному провадженні інакше як на підставі наказу оперативному підрозділу [3 с.256].

Таким чином, у даному випадку спостерігаємо розчленування (розпорошення) та розлад елементів системи правового регулювання негласної співпраці (правові норми інституту негласної співпраці); наявність непотрібних елементів, які зайво заплутують всю систему, а також відсутність необхідного, що не дозволяє належним чином регулювати суспільні відносини.

Важливим питанням правового регулювання негласної співпраці є відсутність системності. Забезпечити таку систему цілком можливо, внівши зміни та доповнення до законодавства про негласну співпрацю. Лише на основі визначення конкретного напрямку законодавчої реформи та взаємозв'язку та взаємозв'язку окремих ідей у цій концепції можна сформулювати конкретні пропозиції щодо забезпечення системного механізму правового регулювання негласної співпраці.

Список використаних джерел

1. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13.04.2012. // Голос України. – 2012. – 19 травня (№ 90–91).
2. Остапенко О. І Правовий аналіз забезпечення безпеки учасників оперативно-розшукових заходів. Порівняльно-аналітичне право: електрон. наук. фахове вид. URL: http://www.pap.in.ua/5_2014/116.pdf.

3. Тарасенко Р. В. Безпека учасників кримінального судочинства: кримінальні, процесуальні та оперативно-розшукові засади : монографія. Одеса: ОДУВС, 2015. 510 с.

Гордейченко Р.Р.

здобувач вищої освіти 3 курсу ННІП ПФПНП
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Санакоев Д.Б.

кандидат юридичних наук, доцент, завідувач кафедри фінансових та стратегічних розслідувань Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

РОЛЬ ТА МІСЦЕ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА У ПРОТИДІЇ ОРГАНІЗОВАНІЙ ЗЛОЧИННОСТІ ТА КОРУПЦІЇ

Моніторинг діяльності органів влади. Однією з головних цілей моніторингу є забезпечення підзвітності уряду та бізнесових структур перед громадянами. Організації громадянського суспільства за допомогою моніторингу можуть також контролювати, якою мірою обрані громадянами депутати законодавчої влади дійсно представляють інтереси своїх виборців.

Захист прав та свобод громадян. Впровадження механізмів та каналів подання скарг. Досвід країн з усталеною демократичною системою свідчить, що даний вид діяльності дає змогу посилити вплив громадян на процедури прийняття рішень органами влади, створити сприятливе інформаційне поле та тиск на владу з боку ЗМІ, підвищити рівень довіри населення до власної спроможності захисту прав і свобод.

Забезпечення інформаційної відкритості в суспільстві про стан корупції та результативність антикорупційних заходів. Тому що в інформаційному просторі України політична корупція практично не висвітлюється як складна, багатоаспектна проблема. Організація просвітницької роботи з населенням та окремими соціальними групами. Правова просвіта громадян та захист їхніх прав є важливим етапом у процесі протидії корупції.

Сучасне суспільство називають інформаційним, оскільки інформація утворює найважливіший елемент його життєдіяльності. Інформатизація, як процес початку інформаційному суспільству торкнулася всіх сфер людського життя. Успішне рішення завдань, які стоять перед органами державної влади, сьогодні неможливо без використання інформаційних технологій. По справедливому зауваженню Т.Т. Гапоева, «Інформація – це освіта, комерція, творчість, незалежність від корупціонера та бюрократа. Вона стимулює внутрішній попит, допомагає стартапам, без неї немислимі інноваційні прориви, залучення іноземних інвестицій [3]. Через війну інформація сприяє підвищенню конкурентоспроможності нашої економіки.